

„Prosím Jiane, udělej to, tady a teď! Prosím!“ prosila o tohle už tak dlouho, že z toho chraptěla. Její nastydlé hlasivky však nic neznamenal. Krásná a oblíbená byla pořád. Dlouhé zlaté lokny se jí vlnily všude kolem tváře a dopadaly jí někam do pasu.

Černovlasý mladík Jian nervózně chodil po místnosti tam a zpět. Stará dřevěná prkenná podlaha pod jeho kroky neuvěřitelně skřípala. Nikdo z nich tomu však nevěnoval pozornost.

„Já...nemůžu, Sis, já prostě nemůžu! Víím, že jsem ti to tolikrát sliboval, ale...odpusť, tohle je něco co ti nemůžu udělat, i kdyby sis to přála sebevíc, tohle ti splnit nemůžu.“ Zašeptal rezignovaně, zastavil se u stěny, opřel se o ni jednou rukou, hlavu svěsil dolů a povzdychl si. Tohle se odehrávalo již po několikáté a už po několikáté svou lásku zklamal...ale cožpak mohl jinak?! Tohle by jí zničilo! Kdo ví, možná i zabilo! Tohle jí nikdy nedokáže udělat!

„Jiane.“ Její šepot se ozval přímo za jeho zády. Trochu se lekl, nedokázal pochopit, jak mohla neslyšně vstát ze židle a tichými kroky dojít až k němu! Byla sice lehčí než on, ale i tak to bylo k podivu...

Její ruce ho zezadu objaly, přitiskla tvář na jeho záda a pomalu zavřela oči.

„Takhle jsme si tolik vzdáleni... přála bych si, abych byla tím, co jsi ty! Chci, abych mohla čestně prohlásit, že k tobě patřím ve všech ohledech!“ vykřikla tak hlasitě, jak jen jí to její oslabené hlasivky dovolily. Pak se rozbřečela. Již po tolikáté.

Ničilo ho to, chtělo se mu umřít, tohle pro něj byla muka. Jeho milovaná pláče kvůli němu. Zas a zas.

Skryl si hlavu do dlaní. Nejradši by neviděl a neslyšel...neuměl změnit to, co bylo faktem. On byl upír a ona člověk. Nepřekonatelná hranice. Každý z nich žil v jiném světě, jiným stylem života. Oba žili podle odlišných zákonů a pravidel. Milovali se, to ano, ale tohle byla překážka, která jim nedovolovala žít v klidu spolu.

Scházet se mohli jen jednou do týdne, tajně, v noci... Sisin otec by svou dceru radši zabil, než aby jí dovolil se stýkat s upírem. Lidé upíry nesnášeli, pronásledovali je, zabíjeli... Nikdo se nikdy nepozastavil nad tím, že i upíři můžou mít dobré srdce a Sis netoužila po ničem jiném, než aby jí Jian proměnil také v upírku.

Mezi lidmi se říkalo, že když někoho napadne upír a vysaje mu trochu krve, nebo i všechnu krev, promění se automaticky v upíra, ale tak to nechodilo. Pravdou bylo, že upír dokáže z člověka udělat upíra, jen pokud se splní několik základních podmínek. Za prvé, oba účastníci musí být opačného pohlaví a za druhé, k přeměně může dojít jen během určité situace, výměny energie a při spojení aur obou jedinců...existoval jen jeden způsob, jak tohle všechno dokázat... Sis to věděla, Jiana milovala a proto, aby se mohla stát jeho právoplatnou družkou, by udělala cokoliv.

„Jiane, no tak! Chceš, abych zemřela žalem, že s tebou nikdy nemůžu být?!“ Mlčel, ale nakonec přece jen promluvil.

„Odpusť mi, ale miluji tě přespříliš na to, abych tohle učinil...zničilo by tě to. Znáím tě líp než kdokoliv jiný...život upíra není žádná slast a ty nemáš to srdce zabíjet nebo zraňovat lidi jen kvůli tomu, abys sama přežila.“ Bolestně zavřel oči. Sis mlčela, jen popotahovala.

„Nedokážeš si představit jaké to je, když tě může zabít obyčejné slunce...je tak nádherné, ale pro nás...představuje smrt. Je to ošklivý pocit, nechci abys někdy něco takového musela zažít. Takhle to je pro tebe lepší...věř mi, no tak, Sis, podívej se mi do očí.“ Chytil jí za bradu a natočil si jí obličejem k sobě. Klopila zrak, nechtěla se mu do nich dívat.

„Podívej se na mě, musíš mi věřit...“ opakoval pomalu a pak se k ní přiblížil...políbil jí, tak jemně jak jen dokázal. S dlouhými ostrými špičáky to zrovna snadno nešlo, ale on už v tom měl praxi. Naučil se být k Sis opatrný. Byla tím nejcennějším, co měl... ale zároveň se o ní velmi bál, bál se, že jí někdy ublíží. Byly noci, kdy se mu nepodařilo sehnat žádnou krev a když měl hlad...nedokázal se ovládat. Dostával se do stavů nezkrtného zvířete jdoucího po krvi. I přes to všechno z něj Sis strach nikdy neměla. Věřila, že láska je silnější než cokoliv jiného.

„Miluji tě, ale...je nám souzeno být ...takhle odloučení.“ Objal jí a přitiskl si jí k sobě, co nejvíc to šlo.

„Víš, že lidé nás pomalu ale jistě vybíjí...potkal by tě stejný osud. Co víc, možná by tě zabil vlastní otec...tolik si zakládá na „čistotě“. Nesnese žádné upíří parazity ve svém kraji.“ Nikdy nebrečel, ale kdyby ano, teď by mu tekly slzy.

„Ještě nebylo nejhůř. Nastane chvíle, kdy se budeš muset rozhodnout. A věř mi, nebude to nic lehkého.“ Pohládl jí po vlasech.

„Vzpomínáš, jak jsme se poprvé potkali?“ musel se usmát a ona se rozesmála rovnou nahlas.

„Jistěže, vyskočil jsi na mě, a když jsi viděl, kdo vlastně jsem, celý v rozpacích jsi začal couvat, kdybys viděl tenkrát svůj výraz!“ smála se a zároveň brečela.

„Vypadal jsi jako ustrašené štěně, nebála bych se tě, ani kdybys mě tenkrát vážně chtěl zabít...“ pomalu se přestala smát. Dívali se navzájem do očí, velmi dlouho. Zvenku šlo slyšet jen houkání sovy a přes děravou střechu starého mlýna na ně dopadalo měsíční světlo. V něm vypadali oba obzvlášť krásně. Sis se leskly vlasy a jemu zase vynikly dokonale oči. Temné oči, v jejichž hloubkách by se ztratila leckterá dívka...pokud by se ovšem nebála a neštítela upírů. Sis svůj strach překonala, nedala na pověry, co kolovaly mezi lidmi. Dala jen na své city, její srdce jí ukázalo správnou cestu. Nelitovala ničeho. Nelitovala toho, že tu teď stojí s někým, koho by její otec nejradši viděl mrtvého v kaluži krve, se srdcem probodnutým dřevěným kulem. Nelitovala toho dokonce, ani když si představila, co by se stalo, kdyby se o těchto schůzkách její otec dozvěděl...

„Záleží mi na tobě, nechci tě ztratit, ale kdybych z tebe udělal upírku...bylo by ti souzeno zemřít.“ Řekl smutně. Jednou to muselo být vyřčeno. Všichni znali osud upírů, co ještě nějak přežívali tyto kruté časy. Všichni věděli, že jejich osud už je zpečetěn. Lidé je počítali snad už jen na desítky. Upírů kvapem ubývalo. Jianových příbuzných i přátel ubývalo také. Neměl už skoro nikoho, tedy kromě Sis, ale...kdyby jí učinil také upírkou, zemřela by, a on nechtěl aby zemřela tak mladá! Jemu samotnému už bylo něco přes sto let a neměl by smrtí co ztratit, ale tohle děvče, kterému věnoval celé své temné srdce, nesmělo zemřít! Za každou cenu jí chtěl uchránit před tím, aby se stala upírkou. Přál si, aby žila dál, i po jeho smrti, aby žila za ně oba...

„Sis, měla bys už jít, už je pozdě, brzy tě půjdou hledat, a kdyby nás takhle našli...“

„Tak ať! Nevadilo by mi to, alespoň bychom umřeli spolu...“ stiskla ho ještě pevněji.

„Nesmíš být takhle umíněná, jinak všechno zkazíš, já mám vážné obavy, měla bys poslouchat upířské instinkty.“

„Sama žádné nemám a ani mít nebudu, alespoň díky tobě určitě ne.“ Odfrkla si a odtáhla se od něj. Překvapila ho ta reakce. Tohle by od své Sis nečekal, ale byl si jistý, že to má na svědomí situace. Každým dnem mohl zemřít, každým dnem by mohla Sis přijít sem, na tohle jejich tajné místo, a čekat tu zbytečně třeba celou noc.

„Když nejdeš, půjdu já. Příště tady ve stejnou dobu...ahoj.“ V rychlosti jí políbil na ucho a doslova se vypařil.

„Ale...“ slzy se jí draly do očí. Měla špatný pocit, že nic už nebude takové jako dřív...

Minulo pár dní, po vsi se šířily další a další zvěsti o zabitých upírech. Sis se s každou další zprávou modlila, aby mezi těmi mrtvými nebyl i její Jian... Když viděla rozzášené, šťastné a klidné obličejy ostatních lidí, bylo jí těžko, bylo jí hrozně špatně. Ti lidé se radovali, mezitím co ona prožívala hotová muka. Tolik se bála...věděla, že se to může stát, ale nechtěla si připustit, že by její Jian mohl zemřít! Odmítala si připustit skutečnost, že může znenáhla osamět, už navždy...

Dnes se měli sejít. Byla napjatá celý ten den. Věci jí padaly z rukou a služby v domě nad ní jen kroutily hlavami. Styděla se za svou nešikovnost, ale to nic nebylo v porovnání s jejím chorobným strachem o Jiana.

Když měla nastat chvíle jejího vyplížení se z domu, napětím ani nedýchala. Běžela ke starému mlýnu a nedávala si dost dobrý pozor, jak byla nedočkavá...kdosi jí totiž spatřil a sledoval.

Sis, nic netušíc se vkradla do mlýna, byla tam tma, ale i tak poznala, že je zatím sama. Zneklidněla ještě víc. Začala přecházet sem a tam, vlasy za ní vlály jako prapor... Po chvíli ucítila na svém pase něčí ruce, lekla se, ale pak si uvědomila, že ví, komu patří.

„Jiane!“ vrhla se mu kolem krku, celá šťastná. Její obavy se nepotvrdily. Jian je stále naživu!

„Sis...“ umlčela ho polibkem.

„Sis, musím s tebou vážně mluvit...sama jistě víš, kolik upírů bylo za poslední týden zabito. Je sice pravdou, že tu stále jsem, nemrtvý a zdravý, ale...čím míň upírů je, tím se moje šance na přežití ztenčují...potřebuji, abys věděla, že...“ v tom je přerušil řev lidí venku.

„Je tam! Ona! Jeho dcera, vlastní dcera a spřáhnutá s upírem! To je hanba, zasloužila by smrt! A ten špinavec co jí poblouznil také!!!“ Sis zděšením doširoka otevřela své pomněnkové oči. Jian jí uklidnil.

„Jdu zajistit ty dveře.“ Ukázal na nepříteliš bezpečně zavřené dveře a jal se je něčím zabarikádovat.

„Jiane co budeme dělat?! I kdybys zmizel...někdo mě musel vidět a tebe taky! Obviní mě!“ rozplakala se.

„Tohle už jsem chtěl udělat dávno, ale vypadá to, že jsem se k tomu nedokázal odhodlat, až dokud to nezašlo takhle daleko...“ vzal jí pod svůj plášť a v tu chvíli se objevili na úplně opačné straně lesa, daleko od vesničanů.

„Kde to jsme? Tohle si nikdy dřív neudělal...“ umlčel jí přiložením prstu na rty.

„Nic neříkej...“ šeptal a pomalu ji začal hladit, svlékat.... Nebyla si jistá, možná nebyla připravená, ale nechtěla nic zkazit. Oddala se, jak jen dokázala. Úplněk jim svítil nad hlavami a noční zvěř je pozorovala ze stínů. Byli, dá se říct, sami. V té krátké chvíli patřili k sobě víc než kdy dřív. Nikdo se nemohl postavit mezi ně. Nikdo jim nemohl říkat, jak rozdílní jsou a jak moc patří každý na jinou stranu téže mince. Byli si tak blízcí jako ještě nikdy.

„Nechtěla jsem, aby to skončilo.“ Řekla Sis lítostivě, když bylo po všem. Jian si o ni

opřel hlavu.

„Já taky ne, ale všechno jednou začíná a bohužel i končí. Sis, jsi chytré děvče, víš, nebo snad tušíš, co se bude dít teď. Víš, proč jsem se rozhodl tohle udělat... Víš, proč jsem sice tohle udělal, ale přitom z tebe neučinil upírku i když jsem mohl.“ Odmlčel se a vážně se na ní zadíval. Sis se na něj dívala zděšeně a oči se jí plnily slzami.

„Ne! Jiane nesmíš! Nesmíš mě opustit! Nikdy!“ přitiskla se k němu a skrápěla slzami jeho černý plášť, který měl přes sebe jen tak ledabyly přehozený. Po nekonečně dlouhé chvíli ho pustila a on se začal oblékat.

„Vím, jak můžeš dál žít v klidu, a nikdo ti nic nevyčte. Nikdo tě nebude moct obvinít...“

„Kam tím vším míříš Jiane?!“ Okřikla ho, a když neodpovídal, zoufale s ním zatřásla.

„Jiane tak odpověz!“ nemusel nic říkat, v jeho očích spatřila odpověď.

„Ne! Ne! Ne!“ ječela zoufale a couvala od něj pryč.

„To po mě nemůžeš nikdy chtít! Nikdy! Nikdy!“ svezla se na zem a rozplakala se tak hlasitě, až se k ní musel sehnout a začít jí utěšovat, přestože se dušoval, že nic takového udělat nesmí.

„Sis, Sis udělej to pro mě! Je to jediná možnost...“

„Lžeš! Můžeme umřít spolu! Ty jsi tak sobecký! Copak bys tohle dokázal udělat ty mě?! Nikdy nebudu moct žít bez tebe! Život by pro mě byl po tvé smrti muka! Nesmíš tohle po mě chtít!“ slzy skrápěly její nádhernou tvář. Už nebyla dívka, už se na něj dívala mladá žena.

„Jsi krásná, dokonce, i když pláčeš.“ Setřel jí z líčka slzu.

„Mohli bychom zemřít spolu, ale stejně bychom nemohli být spolu po smrti. Vím, jak to chodí... upíři a lidé nejsou stejní. Každý bychom žili jinde, ale každopádně bychom šli oba do pekla. Ale kdybys tohle pro mě udělala, a nejen pro mě, hlavně pro sebe...! Mohla bys odčinit hřích, který jsi jako jediný spáchala – dala jsi se dohromady s někým tak nečistým jako jsem já. Miluji tě a budu tě milovat, ať budu kdekoliv a jakkoliv daleko. Ale prosím Sis, musíš žít za mě. Musíš pokračovat ve svém životě i beze mě! Jsi krásná a hodná, někdo se tě ujme... nikdy nebudeš úplně sama. Nikdy, protože tady...“ sáhl jí na břicho.

„Je někdo, kdo tě bude ještě potřebovat. Upírku jsem z tebe udělat nemohl, nemohl jsem ti tak předat součást mě, ale tohle... tohle byl způsob, jak jsem to mohl udělat ještě jinak.“ Zadíval se jí do očí. Byl to takový ten pohled, který mluví za vše. Porozuměla mu beze slov. Neznatelně kývla.

„Cítím, že už se blíží, Sis, pojď sem, na.“ Podal jí kůl a dřevěné kladívko. Lehl si jí k nohám.

„Zvládneš to, ať už se stane cokoliv, budu vždy s tebou... s vámi oběma.“ Jeho pohled sklouzl znovu na její břicho a pak se zadíval na její překrásný obličej.

„I kdybych skončil v horoucích peklech, tvoji krásnou tvář si budu pamatovat i po tisících letech mučení. Miluji tě... a teď už prosím... prosím udělej to, není času nazbyt.“ Řekl pevně a zavřel oči. Sis stála a nebyla schopná pohybu. Zabít někoho koho milovala?! Ne! To ne! Nikdy!

„Jiane...“ popotáhla.

„Sis hlavně teď neplakej! Celý plán by se tím zkažil. Kdybys mě zabila s radostí, neplakala bys přece. Poznali by na tobě pravdu. Vzchop se. Musíš žít...“ dodal tak prosebně, že už raději nic neřekla. Sklonila se nad něj a naposledy ho políbila. Byl to polibek s příchutí hořkých slz.

Roztrhla mu šaty. Obnažila tak jeho krásné, dokonalé upírské tělo, které jí ještě před chvílí patřilo...které ještě před chvílí bylo její součástí...a vlastně...jeho část v ní ještě nějakou dobu bude. Jestli nebyla až do té doby odhodlaná, teď už jí nic nedokázalo zastavit.

„Miluji tě...“ řekl Jian.

„Já tebe taky.“ Semkla rty, zadržela slzy, přiložila kůl na místo, kde tušila jeho srdce. Srdce, které bylo plné lásky k ní. Přinutila se nad tím nepřemýšlet takhle. Nesměli ztrácet čas, nesměla to tentokrát zkazit. Šlo přece o hodně...celý jeden lidský osud...vlastně tedy dva lidské osudy...

Měla chuť vyskočit a vykřičet své zoufalství do celého světa. Nemohla jinak, už byl čas. Ruce se jí třásly, dýchala tak rychle jakoby uběhla strašlivou dálku. V očích měla hrůzu a bolest. Nemohla jinak, nemohla. Musela to udělat. Nedokázala se Jianovi podívat do očí, dívala se jen na kůl před sebou. Pomalu natahovala ruku s dřevěným kladivem. Měla obavy, že se snad ani netrefí, tolik se jí ty ruce třásly. Napřahovala se... Třes neustával, ale teď už doopravdy musela, srdce jí bolelo a zdravý rozum jí zakazoval udělat ten osudný pohyb... ale...

Ozvala se rána, jak dopadlo dřevo na dřevo a pak jen nepříjemný praskot kosti. Zavřela oči tak silně, jak jen to šlo. Rozvzlykala se ale bez slz. V dálce už slyšela hlasy vesničanů.

Nechtěla se podívat na své dílo. Se zavřenýma očima našla Jianovu ruku a stiskla ji. Jasně cítila, jak před chvílí ještě teplá dlaň chladla...a jak chladla, tak chladlo i její srdce.

„Odpusť, ale...víš sám, že jsem to musela udělat a doufám, že jsi rád, že jsem to dokázala. Dokážu toho ještě víc, kvůli tobě...budu žít za tebe, za nás oba...“ hrdě vzhlédla ke hvězdám. Byla si jistá, že Jianova duše, ať byl jeho původ jakkoliv nečistý, skončila v nebi... Žádný upír totiž nebyl schopný takových citů, jako Jian...byl výjimečný, a tak s ním muselo být i naloženo.

„Dobrý den, dobrý den!“ všichni byli šťastní. Jak by taky ne...poslední upír byl zabit. Předtím to ještě Sis nevěděla, ale ten poslední upír byl Jian. Možná byl poslední a zemřel, ale něco z něj přeci jen zůstalo. Sáhla si na své už trošku vypouklé břicho.

„Brzy se dozvím, co se mnou bude dál...“ usmála se a hleděla kamsi za obzor, tam, kam uměla dohlédnout jedině ona....